

Rigsretten — et Slag i Luften, ſom ſvækker Folkethingets Anſeelse?

Monrad: Ja, jeg maa beklage, at jeg ſlet ikke fik den Oplyſning, jeg onſtede. Jeg maa antage, at der ikke er Noget, der mere hører til den foreliggende Sag, end netop mit Spørgsmaal. Thi derſom det ikke kan oplyſes, at det nu er tilladt at opkræve Skatter — efterſom man paastaar, at de kunne opkræves — derſom det ikke kan oplyſes, i Kraft af hvilken Finantslov man kan gjøre det, ſaa er man dog aabenbart kommen ind i en Tilſtand, ſom jeg tror, at ſelv det ærede Medlem vil erkjende for ikke at ſtemme med Grundloven. Det er efter min Mening den høiſt beklagelige Tilſtand, hvori vi befinde os, at der, ſaa vidt jeg ſkønner, ikke er nogen Ret til at opkræve Skatter. Hertil kommer jo, at Miniſteriet har faaet ſig givet en Bemyndigelse til at gjøre Udgifter uden Henſyn til, om de ere nægtede eller ikke nægtede af Folkethinget. Det er de to Hovedanker. Vi ere komne altfor meget ind paa det lille Biſpørgsmaal med Henſyn til Meddelelſen af den ſgl. Reſolution, ſaa vi have tabt Hovedſagen af Sigte. Hvad dette Biſpørgsmaal angaar (Uſtrydelſe) — ja, det har altid for mig været et Biſpørgsmaal — ſaa kan jeg ikke Andet end beklage den Form, hvori en ſaa overordentlig vigtig Reſolution er meddelt. At man har undladt ſtrag at meddele den Miniſter, paa hvem Anſvaret hviler, at man har givet det Udſeende af, at det var en allerhøieſte Billieſtillkjendegivelse, det kan jeg ikke Andet end beklage. Det glæder mig, at der virkelig er en miniſteriell Underſkrift. Men ſaa kommer igjen det Beſyderlige, at man ikke vil meddele den miniſterielle Indſtilling. Hvorfor vil man da ikke meddele den miniſterielle Indſtilling? Lad os dog faae at vide, hvad det er, der har bevæget Hans Majeſtæt til at give en Reſolution, hvorved Miniſteriet bemyndiges til at gjøre Udgifter uden Henſyn til, at de ere nægtede af Rigsdagen, en Reſolution, hvorved det ſtaar hen naſgjort, hvorledes der ſkal forholdes med Staternes Opkrævning. Spørg derom! Ja, den ærede Taler kommer altid med Rigsretten; naar det ikke er med Rigsretten, ſynes han, at det ikke betyder Noget. So, en alvorlig Forhandling betyder Noget; vi forhandle her i Overbeviſningen om, at Sandheden dog tilſidſt vil trænge igjennem; vi forhandle her overbeviſte om, at ogſaa Kongen vil lytte til den Røſt, ſom udgaar herfra, og det kan derfor have ſtor og vigtig Indflydelse

paa Statens Skjæbne, ſelv om man ikke gaar til Rigsretten.

Gulſtein: Den ærede Ordſfører for Mindretallet, det ærede Medlem fra Helsingør (Thomſen) udtalte, at det var konſtateret, at jeg havde taget feil i forrige Møde, og nu laa det jo klart for, at det ikke var rigtig, at det, der var meddelt os i forrige Møde ſom den kongelige Reſolution, ikke var underſkrevet. Det paafod den ærede Ordſfører; han ſagde, at jeg i forrige Møde havde ſagt, at det, der her foreligger ſom den kongelige Reſolution, ikke var virkelig underſkrevet eller kontraſigneret, og, ſagde det ærede Medlem, nu havde det beſtemt viiſt ſig, at det var baade underſkrevet og kontraſigneret. Jeg vilde nu gjerne vide, hvorfra det ærede Medlem har den Oplyſning; thi det, der forelaa i forrige Møde, var den Meddelelſe fra Miniſteren, der lød ſaaledes, at den kongelige Reſolution lyder: „Det har behaget Hans Majeſtæt Kongen Allerkhøiſt at bemyndige Regjeringen til foreløbig indtil videre at afholde de løbende Statsudgifter.“ I Skrivellen var det virkelig ſtakkelt ikke underſkrevet, det var det ikke i den Skrivelse, der er meddelt os; og efter hvad der ſenere er meddelt os fra Miniſteren, var det af den Grund ikke underſkrevet, at det nemlig ikke var den kongelige Reſolution. Men hvorfra har det ærede Medlem da det, at den virkelig er underſkrevet af Kongen og kontraſigneret af Miniſteren? Det vilde jeg gjerne vide. Thi naar man driftig ſtaar op og paastaar her i Thinget, at det, der forelaa ſidſt her i Thinget, var underſkrevet, og at nu havde det viiſt ſig, at det var underſkrevet, ſaa ſiger jeg, hvor han har ſin Oplyſning fra? Det der forelaa ſidſt her i Thinget, og ſom vi nu have Oplyſning for, at Ingen havde underſkrevet, det har ſenere viiſt ſig ikke at være underſkrevet af den meget ſimple Grund, at det var en umøgtig, en utorrekt Fremſtilling af, hvad der var foregaaet, men ſlet ikke den kongelige Reſolution. Men jeg begriber nu ikke, hvorfra det ærede Medlem har denne Oplyſning om, at det, ſom ſlet ikke var den kongelige Reſolution, ſkulde være underſkrevet. Det, det er tværtimod konſtateret, ikke blot at det ikke var underſkrevet, men at Miniſteriet paa vore Spørgsmaal har givet os en urigtig Oplyſning; det er konſtateret. Jeg har taget det i Dag ſaa mildt ſom muligt, fordi jeg ikke ſer, at der er nogenſomhelſt Fordel ved at rette Anklager og Beſtyldninger mod Modſtandere i en ſkarpere Form eller baaret af en ſtærkere Miſtanke end nødvendigt; og derfor har jeg ſagt, at jeg antager,